

Ἀριάδνη Καλοκύρη

Σχέδιο κήπου

Μικρὲς ἀνάσες

Κολυμπάω σὲ κρύο καὶ θαμπὸ νερό.
Θρυμματισμένα ἔχινόδερμα παντοῦ
νεκρά ὄστρακα σκορπισμένα ἀνάμεσα
σὲ κομμάτια ξύλο·

σπασμένο σκαρὶ κι ἐγὼ
ἐπιπλέω.

Ποιά δύναμη θὰ μποροῦσε νὰ ἐνώσει
τὸ ὑγρὸ κατοπτρικὸ σύνορο;

Σὰν σὲ καθρέφτη κοιτάζω ἀπέναντι·
αἰχμηρὸ θηρίο αἰωρεῖται, στιβαρὸ καὶ ἀκίνητο
τεμαχίζοντας σὲ μικρὲς ἀνάσες
τὸν ἀέρα.

Τὸ παρακολουθῶ ἐμμονικά –
ἐτοιμάζεται νὰ βουτήξει
διάφανα νήματα τὸ συγκρατοῦν γιατί
ἂν
τελικὰ πέσει
ἀπὸ τὴ θάλασσα θὰ μείνει μόνο τὸ ἀλάτι
ξερὸ νὰ λαμπυρίζει στὰ βράχια
τσουχτερὸ καὶ κατακόκκινο τὰ ἀπογεύματα.
Καὶ οὔτε ψάρια, οὔτε φύκια, οὔτε τίποτα
ποῦ νὰ θυμίζει
τὴν παιδικὴ ἡλικία ὅσων ἔτυχε
νὰ γεννηθοῦν ἐδῶ.

Τὰ λιμάνια ἐντέλει καταργήθησαν.
Θὰ συνηθίσουν τὰ γυμνά πέλματα τὸ ἔδαφος;
Καὶ τὸ ἀλάτι γιὰ πόσο ἀκόμα θὰ καίει
τὸ ἀφυδατωμένο δέρμα;

Ἡ ἀταξία βασιλεύει
σ' αὐτὸν τὸν ἄλλοτε
ὑδάτινο τόπο.
Τὸ ἐνδιάμεσο ὄριο
ἔγινε καπνός.
Τουλάχιστον, σώθηκε τὸ νερό.

Παράλληλη πτήση

Ἄγγιζω τὴν ἀστραπή
διακρίνω μπροστά μου
τὸ πορτοκαλὶ ὄριο τοῦ ἥλιου.
Ἡ ἐπιστροφή μου στὴν ἐπίγεια
τροφευρὴ μας μάχη πλησιάζει.

Τὸ φτεροὸ κρύβει τὴν πηγὴ τοῦ φωτεινοῦ ὀρίζοντα·
πρέπει νὰ σκύβω ἢ
ὅταν κουραστῶ
νὰ ἀφεθῶ στὴ φαντασία.

Μοῦ ζητᾶς νὰ μεταφέρω μῆνυμα πολέμου.

Ὅσο πιὸ ἔντονο τὸ δικό μας φῶς
τόσο πιὸ τίποτα τὸ ἔξω.
Τί παράδοξο ἢ δική μας ἱστορία
νὰ ἀνθίζει
στὰ χαλάσματα μιᾶς καταστροφῆς.

Ἡ ἀστραπή πῆρε τὴν πρώτη ὄψη τῆς Ἀθήνας·
λαμπυρίζει σὲ εὐθεῖες καὶ καμπύλες
ἐστίες φωτιᾶς, μοιρασμένες
σὲ ἓνα γιγαντιαῖο πληγωμένο σῶμα.

Οἱ πόλεις
χωρὶς ὄνομα περιφέρονται
στὴν ἀσάφεια τῆς νύχτας

κι ἐμεῖς ἀπὸ πάνω τους
ἄδεια δοχεῖα, ἐπιβάτες
μὲ ἄκαμπτα μηχανικά φτερά.

Σχέδιο κήπου

Σὰν πίσω ὄψη λουλουδιοῦ
γυρνᾷς προκλητικὰ τὴν πλάτη.

Χελιδόνια οἱ μικρὲς συλλαβὲς
ψαλιδωτὲς καὶ ἀσπρόμαυρες·
χρησιμοποιεῖς τὰ φτερὰ
γιὰ νὰ τίς κόψεις.

Ἐνας συνεχῆς παφλασμὸς παλεύει νὰ γίνῃ βράχος.

Ὅταν τὸ ξαφνικὸ κύμα σὲ ἄρπαξε
ἢ κενὴ ἀγκαλιὰ
ἄρχισε νὰ τρέμει

πόσα κύματα — πόσες ἄρπαγές

καὶ σήμερα
ἀκούγεται παραπλανητικὰ φιλικὸς
ὁ ὀρίζοντας.

Σὲ σχέδιο κήπου καταλήγω
τραγουδώντας φάλτσα νανουρίσματα
μὲ φεγγάρια ἀπὸ χαρτί.

Τὸ μελάνι καὶ ἡ ἔντονη μυρωδιά του
ἀκολουθοῦν
τὴ γραμμὴ τῶν σημειώσεων.
Πουλιά γεμίζουν τὴ σελίδα καὶ νιώθω

τὰ σώματά μας
συντονισμένα

(μπλὲ τοῦ Λιβυκοῦ ἐγώ – πράσινο τῆς ἀροκάριας ἐσὺ)

ν' ἀνεμίζουν
ἀνθάκια μάραθου δεμένα στὴν ἄμμο
τὰ καλοκαίρια σου.

Ἐλίχρυσος

[γιά τὸ νησι τῆς Λ.]

*εἶναι κλεισμένη, μαθαίνω
στὸ δωμάτιό της*

Ἐλάχιστη κουκκίδα τὸ βλέμμα της
ἀγκαλιάζει τὸ κρεβάτι
κρέμεται ἀπ' τὰ σεντόνια
τυλίγει τὴν κουβέρτα.

Ὁ διάδρομος πρὸς τὸ δωμάτιό της
ἐπαναλαμβάνεται ἀέναα στὸν χῶρο –
μὲ ἀκολουθεῖ.

Ἡ μισάνοιχτη πόρτα προδίδει
ἓνα ξεχειλισμένο
ποτάμι σεμπρεβίβα.

Ἀνοίγω λίγο ἀκόμα τὴν πόρτα –
ἡ χρυσαφένια ροὴ πηγάζει
ἀπ' τὸ ἀπόκρημνο κρεβάτι της.
Ἡ ὕπαιθρος τοῦ δωματίου ἀναπνέει.

Ἀφυδατωμένα πέταλα·
αἰθέριο ἔλαιο οἱ σταγόνες τους
καταπραΰνουν
ρωγμὲς καὶ φαράγγια.

Καθὼς τὴν βλέπω, γίνεται μικροσκοπική.
Τρέχει στὸ ἄγονο νησὶ τοῦ κρεβατιοῦ
κατεβαίνει ὀλοταχῶς τὸν βράχο.

Ἄν καὶ ξυπόλυτη, δὲν φαίνεται νὰ τὴν ἐνοχλεῖ
ἡ κοφτερὴ γῆ.

Στὰ μαλλιά της μπλέκονται λουλούδια
αὐτὰ τὰ ἄγρια καὶ κατὰ βάθος ξερὰ
τὰ μάτια ὀνομαζόμενα
ἀμάραντα.

*Πῶς καταφέρνεις
καὶ μετατρέπεις τὸ αἶχμηρὸ βραχῶδες ἔδαφος
σὲ λιβάδι χλόης
θέλω νὰ φωνάξω μὲ ἀπορία.*

Μεγεθύνεται ξανὰ
καταλαμβάνει περισσότερο χῶρο
ἀπ' ὅσο τὴν θυμᾶμαι.

Ἄνθᾶκια ἐλίχρυσου ἐμφανίζονται στὸ σῶμα της
ξεπετάγονται κίτρινα καὶ στρογγυλὰ
στοὺς μηρούς, στὴν κοιλιά, στὸ στήθος.

Θὰ μπῆκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ὁ σπόρος
βρῆκε φιλόξενη φωλιά
καὶ φύτρωσε.

Ἄνάμεσα
(χαραγμένη τομῆ)

τὸ μονοπάτι τῆς παράδοξης χλόης·
καστανὴ καὶ ἀγέρωχη
καλύπτει ἀπαλὰ
τὸ ξαπλωμένο κέλυφος τῆς πέτρας.

Πρὶν κλείσω τὴν πόρτα
διακρίνω
παράκτια πουλιά.

Πετᾶνε κυκλικὰ
πάνω ἀπὸ τὶς κορυφές τοῦ νησιοῦ της·
προσπαθοῦν
μᾶλλον τρυφερὰ
σὰν παράκληση νὰ
τὴν ξυπνήσουν.